

קפו. הצמצום של הכח היוצר המתגלה בעולם, הוא מביא את ההשתוממות הראשונה, שכשהיא מתקנת היא מביאה את הרגש של היופי לשלמותו, ויוצא מזה כל המעין האסתתי בכליל הדרה. השקר וההבל, המרחק את האדם משורש היצירה, מהראיה האלהית שממעל לכל צמצום, המסירה את כל השתוממות וכל פלא, הם הם המביאים את החן והיופי לתוצאות פעולתו, ומציאות הסכלות מעט של צמצום זה, שהגבלה החושית אסורה בהם, היא המביאה את ההכרה של היופי, שאמנם הכרה זו יש בה חולשה וכעירות הרבה באמת, אבל הוא נעשה כלי לקבל על ידה את היופי העליון שמפכה מהרוממות שממעל לכל הצמצומים. לפיכך סגלו להם האליליים את היופי הגשמי בפעולות וסידורים, ועל ידי ההוד העליון הפנימי של האמת העליונה, שופע עושר היופי אל יסוד האמת, חיל גויים תאכלו וכבודם תתימרו, ויפיפותו של יפת חוזר למשכנו באהלי שם, ובית המקדש הוא נוי המקורי של העולם. היופי השירי, העוזר הציורי, ושפעת החיים הנאים והמתוטבים, שבהרצאת המליצה והסיפור שבתנ"ך, מתחלש הוא מהרגשה לפי גודל התעצמות האמת של המקוריות האלהית שלו, והוא מתגלה בצבעים בהירים ומבולטים בשדרות המרוחקים מהקשבתו האלהית. אמנם שאיבת החיים והוד גבורת הנצח, דוקא ממקורו האלהי הוא נשאב, אבל ההתרחקות של המשקיפים החיצוניים מעוררת את הטיב של היופי ורעננות החיים שבמבטאים והמליצות, בסידור הדיבורים ובאופי הציורים, וחוזרת השפעה זו באורה הפנימי, אחרי הסרת בריליה והטהרותה מטומאת מגע הידים המגושמות, ומופיעה בהדר הקודש של הפנימיות. ואנו מתפלאים מההופעה האלהית שזורחת בעולם המוגבל על ידי כל נפלאותיה, ומתמלאים אנו עוזו הרגשה חיה טבעית מתוך יפיה והדרה של תורה, באחדות והתאמה עם שיא קדשה וחקר כבודה האלהי, שממנ תוצאות חיים.

(שמעיה קבלים, ק"ב (ה))